

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6CdoR/15/2025                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 2220203967                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.08.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Terézia Mecelová         |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:2220203967.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého P. J., narodeného XX. C. XXXX, bytom u matky, t. č. na neznámom mieste, zastúpeného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako opatrovníkom, Bratislava, Vázovova 7/A, matky C.. P. Y., narodenej XX. K. XXXX, J. - O., M. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s.r.o., Šaľa, Hlavná 6, IČO: 47 241 543 a otca B. J., narodeného X. M. XXXX, K. D., Č. XXXX/XX, zastúpeného advokátkou Mgr. Alexandrou Para, Bratislava - mestská časť Ružinov, Gagarinova 10A, za účasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 27P/139/2021, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. februára 2025 sp. zn. 14CoP/220/2024, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. marca 2023 č. k. 27P/139/2021-2885 v spojení s opravným uznesením zo 14. septembra 2023 č. k. 27P/139/2021-3000 upravil rodičovské práva a povinnosti k maloletému P. J. tak, že maloletého zveril do osobnej starostlivosti matky (výrok I.), určil, že obaja rodičia budú maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok (výrok II.), otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého výživné vo výške 300 eur mesačne v období od 20. decembra 2020 do 15. júna 2022 a vo výške 400 eur mesačne od doručenia rozsudku, vždy k 15-temu dňu v mesiaci vopred k rukám matky (výrok III.), uložil otcovi povinnosť zaplatiť zročné výživné na maloletého za obdobie od 20. decembra 2020 do 15. júna 2022 vo výške 867,74 eur do 10 dní od doručenia rozsudku k rukám matky (výrok IV.), upravil styk otca s maloletým v každom nepárnom kalendárnom týždni v utorok a v nedeľu od 10:00 hod. do 13:00 hod. a v každom párnom kalendárnom týždni v stredu a v sobotu od 10:00 hod. do 13:00 hod., vždy v prítomnosti matky (výrok V.), uložil matke povinnosť maloletého na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho v určenom čase v mieste svojho bydliska otcovi, ktorý je povinný po ukončení styku odovzdať maloletého v určenom čase

matke v mieste jej bydliska (výrok VI.), vo zvyšnej časti súd návrh matky zamietol (výrok VII.), návrh otca zamietol (výrok VIII.), zrušil uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda zo 7. apríla 2021 č. k. 15P/68/2020-538 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 26. júla 2021 č. k. 11CoP/53/2012-881 (výrok IX.), zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo 4. augusta 2022 č. k. 27P/130/2022-118 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2022 č. k. 11CoP/298/2022-403 (výrok X.), nariadil rodičom a maloletému výchovné opatrenie - povinnosť zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva na Referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vázovova 7/A, Bratislava, v rozsahu 30 hodín poskytovaného poradenstva matke, 30 hodín poskytovaného poradenstva otcovi a 30 hodín spoločného poradenstva rodičov spolu s maloletým s tým, že presný čas stretnutí určí zariadenie po dohode s každým z rodičov (výrok XI.), určil, že výchovné opatrenie sa bude realizovať za účelom zlepšenia komunikácie rodičov, kontroly emócií a akceptácie postavenia druhého rodiča aj v interakcii s maloletým, počnúc vykonateľnosťou rozsudku (výrok XII.), určil, že rozsudok je predbežne vykonateľný (výrok XIII.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok XIV.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami čl. 5, § 24 ods. 4, § 25 ods. 4, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 až 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 prvej vety, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ustanoveniami čl. 3 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa (vyhláseného v Zbierke zákonov oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 104/1991 Zb.) a ustanovením čl. 41 ods. 4 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov. Poukazujúc na vykonané dokazovanie, závery psychológov a celú genézu predmetnej veci dospel k záveru, že je v záujme maloletého, aby bol zverený do osobnej starostlivosti matky, ktorá má všetky predpoklady na zabezpečenie plnohodnotnej starostlivosti; o maloletého sa napokon starala od jeho narodenia až do júna 2022, odkedy otec dieťa nezákonne od matky izoluje. Styk otca s maloletým upravil zhodne ako v uznesení zo 4. augusta 2022 č. k. 27P/130/2022-118 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2022 č. k. 11CoP/298/2022-403, ktorý sa bude realizovať za prítomnosti matky, čo je v súlade s ochranou záujmov maloletého a s cieľom predísť opakovaniu situácie, keď otec dieťa matke nevydá. Za účelom zlepšenia komunikácie rodičov a akceptácie ich vzájomného postavenia, aby si rodičia osvojili postup pri odovzdávaní maloletého spôsobom netraumatickým maloletého, nariadil rodičom aj maloletému výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva. O výške výživného rozhodol po ustálení majetkových pomerov rodičov a potrieb maloletého. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie otca smerujúce proti výrokom I. až VI. a VIII. až XIII. rozsudku súdu prvej inštancie (prvým) rozsudkom zo 7. marca 2024 sp. zn. 14CoP/162/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výrokoch I., II., V., VI., VIII., XI. a XII. podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) potvrdil a vo výrokoch III., IV., IX., X., XIII. a XIV. podľa § 389 ods. 1 písm. b) a d) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Po tom ako bol na základe dovolania otca prvý rozsudok odvolacieho súdu zrušený v časti potvrdzujúcej výroky I., II., V., VI. a VIII. rozsudku súdu prvej inštancie a vec mu bola v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie, odvolací súd vec opätovne prejednal a (v poradí druhým) rozsudkom z 26. februára 2025 sp. zn. 14CoP/220/2024 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výrokoch I., II., V., VI. a VIII. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Na odvolacom pojednávaní zopakoval a doplnil dokazovanie prehraním videozáznamu z 28. marca 2023 predloženého matkou na USB kľúči (č. l. 2932), videozáznamov zo 17. mája 2022, 8. októbra 2022 a 23. októbra 2022 predložených otcom na CD nosiči (č. l. 2492), správou OR PZ Dunajská Streda zo 17. februára 2025 a vyjadreniami účastníkov konania. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď maloletého zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, a tiež správne určil rozsah styku otca s maloletým. Nerešpektovanie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia (nariadeného neodkladného opatrenia o dočasnom zverení maloletého matke) a zamedzovanie kontaktu maloletého s matkou považoval odvolací súd za závažnú okolnosť svedčiacu v neprospech spôsobilosti otca v zabezpečovaní riadnej starostlivosti o maloletého, najmä jeho zdravého

psychického vývinu. K namietanému nevykonaniu znaleckého dokazovania odvolací dôvod zdôraznil, že znalecké dokazovanie je len jedným z dôkazných prostriedkov, pričom predpokladom jeho nariadenia je potreba aplikácie vedeckých poznatkov na posúdenie rozhodných skutočností a keď zároveň pre zložitosť veci nepostačuje len odborné vyjadrenie. Potreba znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológie je indikovaná v prípade určitých patológií vo vzťahoch, avšak v prejednávanom prípade jednoznačne nemožno hovoriť o zlom vzťahu medzi maloletým P. a jeho matkou, čo potvrdzuje aj správa o poskytovaných psychologických intervenciách v Detskom centre pre vzdelávanie a výskum Výskumného ústavu detskej psychológie a psychopatológie a pozorovania intervencií medzi dieťaťom a rodičmi z 15. augusta 2022, kedy dieťa bez prítomnosti otca dokázalo nadviazať pozitívny vzťah s matkou (komunikovalo, smialo sa, pýtalo sa na ruky). Vzhľadom na rozsiahle dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie by nariadenie znaleckého dokazovania bolo nadbytočné, pretože skutočností dôležitých pre rozhodnutie boli v priebehu konania preukázané inými relevantnými dôkazmi. Zároveň odvolací súd poukázal na to, že prekážkou navrhovaného dokazovania je neznáme miesto pobytu otca s maloletým, pričom jeho (v odvolacom konaní) prejavovaná ochota úkonom znalca sa podrobiť neposkytuje súdu žiadne záruky realizácie dokazovania v prípade jeho nariadenia (otec zmaril vypočutie maloletého pred súdom prvej inštancie, dlhodobo ho zadržiava na neznámom mieste, neposkytuje údaje o jeho bydlisku či adrese predškolského zariadenia, ktoré má podľa tvrdení otca navštevovať). K návrhu otca na vykonanie dokazovania prehratím všetkých záznamov, ktoré doposiaľ predložil do konania a na ktorých je zachytené správanie maloletého, odvolací súd uviedol, že na odvolacom pojednávaní prehral videozáznamy predložené ako matkou, tak aj otcom, a vykonanie otcom navrhovaného ďalšieho dokazovania nepovažoval za účelné a hospodárne, nakoľko nemohlo byť relevantným podkladom pre iné rozhodnutie súdu v danej veci, pričom dôkazy potrebné na zistenie skutočného stavu veci boli vykonané. Otcom tvrdený videozáznam z 28. marca 2023 nebolo možné dohľadať na ním predložených USB kľúčoch či CD nosičoch z dôvodu absencie jeho presného označenia, pričom spisový materiál neobsahuje ani žiadne podanie otca s údajom o predkladaní takéhoto videozáznamu súdu. Odvolací súd apeloval na oboch rodičov, aby sa v záujme zdravého vývinu maloletého snažili voči sebe správať kultívovane a dávali mu tak pozitívny vzor pre riešenie konfliktných situácií v budúcnosti.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj len „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal porušenie ustanovenia § 217 ods. 1 CSP, nakoľko sa odvolací súd riadil skutočným stavom veci zisteným súdom prvej inštancie, resp. dôkazmi aktuálnymi v čase vyhlásenia prvého rozsudku odvolacieho súdu; pojednávanie na odvolacom súde sa pritom uskutočnilo takmer dva roky po ukončení dokazovania pred súdom prvej inštancie a vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd teda založil svoje rozhodnutie na neaktuálnych dôkazoch a vôbec neprihliadol na plynutie času od vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, resp. od vyhotovenia záznamu matky z 28. marca 2023, ktorý je jedným z hlavných dôkazov, na ktorom odvolací súd založil druhý rozsudok. Iné dôkazy, hoci ich otec navrhoval, odvolací súd nepripustil, hoci práve navrhovanými dôkazmi sa mal zistiť aktuálny skutočný stav veci. Počas ústneho zdôvodnenia senát odvolacieho súdu vyslovil, že sa riadil stavom v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie, kedy uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie bol správny v čase jeho vyhlásenia. Sám odvolací súd priznal, že sa riadil stavom aktuálnym v marci 2023, t. j. takmer dva roky pred vyhlásením druhého rozsudku odvolacieho súdu. Aj napriek doplneniu dokazovania na odvolacom súde, odvolací súd prihliadal na dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie, resp. na dôkazy zabezpečené v čase krátko po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie v marci 2023. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 8Cdo/30/2017 (R 25/2018), sp. zn. 1Cdo/138/2022 a sp. zn. 5Obdo/10/2023.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu poukázala na nerešpektovanie rozhodnutí súdov o zverení maloletého do jej starostlivosti zo strany otca, ktorý maloletého P. uniesol na neznáme miesto. Maloletý nemá absolvované povinné očkovania a má zanedbanú lekársku starostlivosť.

5. Opatrovník sa k dovolaniu otca nevyjadril.

6. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila so závermi napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a považovala za neprípustné konanie otca, ktorý maloletého protizákonne odňal zo starostlivosti matky a aktuálne nie je ani len zrejmé, kde sa maloletý zdržiava. Podané dovolanie považovala za nedôvodné.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal účastník konania v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) za splnenia tiež podmienok jeho zastúpenia a spísania jeho dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie otca je potrebné odmietnuť.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Otec vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP s tým, že odvolací súd nevykonával dostatočné dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci v čase jeho rozhodovania.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie otca, že v konaní (pred odvolacím súdom) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 CMP súd postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania tak, aby zistil skutočný stav veci. Súd je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhl.

14. Podľa § 35 CMP súd je povinný zistiť skutočný stav veci.

15. Podľa § 36 CMP súd je povinný vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci.

16. Podľa § 68 CMP odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní, ak to pre zistenie skutočného stavu veci považuje za potrebné.

17. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

18. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku je vyšetrovací princíp vyjadrením toho, kto a v akom rozsahu má povinnosť vyvinúť procesnú aktivitu (sudca, účastníci konania), pri substancovaní skutkového základu veci, do penza dôkazov nevyhnutných pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Spolu s princípom oficiality a materiálnej pravdy zdôrazňuje materiálne vedenie konania, ktorého výsledkom má byť rozhodnutie (konkrétnej právnej veci) čo najbližšie hmotnoprávnym pomerom konkrétnych účastníkov konania. Ak aj účastníci konania neunesú procesné bremená vyplývajúce im z konaní, v zmysle vyšetrovacieho princípu preberá za nich procesnú aktivitu súd a je povinný vykonať aj dôkazy, ktoré účastníci nenavrhli. Ani túto povinnosť súdu však nemožno vnímať ako bezbrehú a aj samotný zákon ju limituje tým, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci (k tomu pozri aj Smyčková, R., Števček, M., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 20 - 25, s. 155 - 161).

19. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie a či skutkový stav veci (v prípade mimosporového konania „skutočný“ stav veci) bol zistený správne a dostatočne, rozhoduje výlučne odvolací súd (9Cdo/361/2021).

20. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd po zrušení mu jeho prvého rozhodnutia postupoval dôsledne v zmysle pokynu dovolacieho súdu a zopakoval dokazovanie, resp. ho doplnil (ods. 25. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a vo veci opätovne rozhodol. Nemožno sa stotožniť s dovolateľom, že by nebol zisťovaný skutočný stav (tento zisťovaný jednoznačne bol v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie odvolacím súdom), pričom bol zo strany odvolacieho súdu zdôraznený postoj otca, ktorý nerešpektuje rozhodnutia súdov. Svoje rozhodnutie odvolací súd jasne a zrozumiteľne odôvodnil (i podrobne uviedol, z čoho vychádzal a prečo ten ktorý dôkaz vykonal alebo nevykonan) apelujúc na účastníkov konania (rodičov dieťaťa), aby konali v najlepšom záujme svojho dieťaťa.

21. K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f) CSP (3Cdo/26/2017).

22. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového (i skutočného) stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

23. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu (účastníkov konania). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonan všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 125/1999).

24. Nevykonanie dôkazu nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/96/1999). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí

uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (porov. i R 125/1999). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Najvyšší súd pre úplnosť ešte uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

26. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

27. Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP nevyplýva.

28. Dovolací súd v závere dodáva, že len samotné spochybňovanie procesu dokazovania, skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní sporu, významovo nezodpovedajú ani kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) až c) a § 432 ods. 2 CSP (pričom prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia ani vyvodzovaná dovolateľom nebola).

29. Najvyšší súd preto dovolanie otca podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP (ako neprípustné) odmietol.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.